

af, at Bevillingsmyndigheden, det vil sige Rigsdagen, paa en Maade paanøder Regjeringens Bevillinger, som Regjeringen ikke har østet og maaske ikke mener at have Brug for, men paa den anden Side kan det vist ikke nægtes, at der kan være Tilfælde, hvor der kan komme nye Bevillinger for fra et af Thingenes Side, med Hensyn til hvilke det vilde være ikke heldigt uden videre at lægge det i Regjeringens Magt at vise saadanne tilbage, og dette fremtræder navnlig i saadanne Situationer, hvor et Bevillingsforslag staar eller er sat i en vis Forbindelse med andre Bevillinger, hvor f. Ex. Indrømmelsen af en Bevilling til Regjeringen er betinget af, at der ogsaa paa et andet Punkt gives Bevilling. Vil man nu lægge i Regjeringens Magt ensidig at stryge den ene Bevilling, medens den anden, som man kun havde indrømmet under Forudsætning af, at den første godkjendtes, bliver staaende, forekommer det mig, at man gjør det muligt for Regjeringen i Virkeligheden at forandre Situationen paa en Maade, som maatte siges ikke at være loyal overfor den paagældende Faktor af Bevillingsmyndigheden. Endelig kan det ogsaa siges, at dette „Foretagender, der strække sig ud over mere end to Finantsaar“ er noget meget Vagt. Det siges i Motivterne, at det ikke gaar an at indskrænke Bestemmelsen til at angaa Foranstaltninger, der kunne tilveiebringes i eet Aar; thi man vilde derved kunne fristes til at foretage Arbejder i eet Aar, som det i Grunden var bedre at henlægge til et eller to Aar. Det er ganske sandt, men det forekommer mig, at man kan sige akkurat det selv Samme med Hensyn til det Forslag, som foreligger fra Regjeringens Side. Der er overhovedet ogsaa her, tror jeg, et meget difficult Punkt at komme ind paa; thi det kan ikke nægtes, at ogsaa her vil der i det enkelte Tilfælde kunne opstaa Strid om, hvorvidt Betingelserne, Forudsætningerne for den Bevilling, hvorom der er Tale, virkelig er til Stede eller ikke. Jeg skal ikke længere trætte det ærede Thing; jeg tror, jeg har søgt at begrunde min Opfattelse, som er den, at der var i alt Fald god Grund til at overveie, om Regjeringsforslaget maatte siges at have løst den Opgave, som det har sat sig, og som jeg meget paastømmer, paa en i alle Henseender tilfredsstillende Maade. Jeg ønsker imidlertid en Overveielse, det forekommer mig, at Sagen fortjener den, og det er meget muligt, at man ved nærmere Overveielse vilde komme til det Resultat, at flere af disse Betænkkeligheder, jeg har tilladt mig at anføre, ikke ere begrundede eller i alt Fald kunne fjernes ved større eller mindre Endringer til Regjeringsforslaget.

Leth: Saa ofte jeg har været sammen med Valgere siden April, har jeg stedse betonet, at efter min Opfattelse er en Tilbagevenden til 5te Juni Grundloven og Bestræbelsen derved ikke alene det Middel, som skulde føre os ud af den nærværende Tilstand, men i Særdeleshed sikkre os mod en Gjentagelse af samme. Det kan gerne være muligt, at den nuværende Forsatning er god eller i det Mindste brugbar, saa længe Alle rette sig noie efter den. Men det er ikke tilstrækkeligt, at en Forsatning kun saa længe er god eller brugbar. Man maa tillige med Føie stille det Krav til en Forsatning, at den skal indeholde tilstrækkelige Midler til at værne imod, at Nogen fraviger den og gaar udenfor den. Jeg vil ikke behøve at sige, at dersom Landstthinget i dette Dieblit var valgt af den almindelige Valgret, havde vi Rigsretten med os, i det Mindste dersom kun en eneste Høiesteretsdommer fulgte Landstthingets Medlemmer. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) omtalte Forsatningsforandringen af 1866, af hvilken det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) i sit Foredrag i Gaar gav os en saa oplysende og udførlig Fremstilling. Forsatningsforandringen af 1866 tilhører jo vor Historie, og jeg skal mindst her i dette Dieblit komme ind paa at bedømme den, men saa meget vil jeg dog sige det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds, at jeg veed ikke, og jeg tror ikke, at det, som han vilde have foretrukket, var, at vi havde beholdt Rigsraadet og de fire forskjellige Thing, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil kunne give nogen Garanti for, at det ikke vilde have været Tilfældet i dette Dieblit, dersom det ikke var gaaet i 1866, som det gik, og dersom man ikke havde sluttet den Overenskomst, som man den Gang sluttede. Nu vil maaske Nogen sige: ja, det kan ikke nytte at tænke paa at gennemføre 5te Juni Grundloven, for det er klart, at det vil den nuværende Landstthing aldrig gaa ind paa. Ja, det tror jeg ikke heller. Jeg tvivler ikke et Dieblit paa, at den nuværende Landstthing blandt andre Principer ogsaa har det Princip, at det aldeles ikke vil indlade sig paa en Gjenindsførelse af 5te Juni Grundloven. Men hvem siger, at Landstthinget bestandig vil være af den Mening? Den ærede foregaaende Taler (Klein) mindede om, at for en Tid, som ikke laa langt tilbage, var det Flertal, som nu er til Stede her i denne Sal i saa stort Antal, kun en meget lille Majoritet. Man behøver endog kun at gaa saa Aar tilbage, da det var en Minoritet. Hvem siger at noget Vignende